

Recomanacions culturals per a un càlid cap de setmana d'agost



La música de Federico Albanese, recomanada | Cedida

Com cada cap de setmana, a la redacció de **Reusdigital.cat** ens hem proposat compartir amb vosaltres una mica de cultura. Sigueu a la ciutat, de vacances, a la platja o a casa, gaudiu d'aquests dies i feu córrer aquestes propostes.

Que vagi de gust!

Joel Medina recomana "The haunting of Bly Manor"

Després de l'èxit rotund i les bones crítiques de *The Haunting of Hill House* (2018), Mike Flanagan no ho tenia gens fàcil. De fet, potser algú li va dir allò que no sempre és cert, que les segones parts mai funcionen, però és que *The Haunting of Bly Manor* (2020) no és una segona part, tot i que tingui aquest paper.

L'univers Flanagan és extens i profund a parts iguals, abasta reflexions diverses de manera intensa, i es pregunta el què, l'on, el quan, el qui, el com i el perquè de les coses. Per això, cada sèrie és independent en la trama però semblant en el fons. La història explica com una au-pair amb un passat críptic, Danielle "Dani" Clayton (Victoria Pedretti), és contractada per una de les famílies benestants del Regne Unit, els Wingrave. Un cop arriba a la mansió familiar, coneix la mestressa de claus, Hannah Grose (T'Nia Miller), el cuiner, Owen Sharma (Rahul Kohli) i la jardinera Jamie (Amelia Eve), a més dels, de vegades adorables, infants pels qui s'ha de preocupar, Flora i Miles Wingrave (Amelie Bea Smith i Benjamin Evan Ainsworth), orfes a causa d'un accident dels seus pares.

L'obra està inspirada en el relat *The Turn of the Screw* (1898), de Henry James; fins ara, aquesta novel·la només havia tingut l'adaptació cinematogràfica de Jack Clayton, *Suspense* (1961). D'aquest film beu *The Haunting of Bly Manor*, que també s'ha basat en altres relats de l'autor britànic. No obstant això, aquesta sèrie és quelcom més que una adaptació. Representa un producte que juga amb l'espectador. Múltiples realitats? Una història cíclica? Fantasmes? Fins als dos últims capítols, sens dubte els millors amb diferència, l'espectador no comprendrà al 100% el perquè de l'univers Bly Manor.

Si bé és cert que els capítols inicials poden resultar lleugerament tediosos, són essencials per entendre el context que envolta els successos posteriors. Es podria fer un símil amb un puzzle: al principi sembla carregós, però quan les peces comencen a encaixar, floreix el sentiment de satisfacció. I la sèrie es permet el luxe d'anar sustentant-se en un misteri que és prou captivador per no esdevenir avorrit. A més, els petits detalls representen un afegitó que suma magnitud a les incògnites. *The Haunting of Bly Manor* compleix amb escreix les expectatives. Si bé no arriba a l'excel·lència de *The Haunting of Hill House*, la resolució de la història és sublim i emocional, dos factors que, units, fan que l'obra quedi en la retina dels espectadors.

Marc Busquets recomana "Nightbird", d'Erasure

Erasure és un dels projectes de Vince Clarke posteriors al seu pas per Depeche Mode. Després de Yazoo (grup injustament oblidat del qual, malgrat tot, sempre recordarem *Don't go* i *Only you*), es va unir al cantant Andy Bell per formar un dels duets més sòlids i eficaços del tecno pop, amb permís dels Pet shop boys.

Als 80, Erasure va tenir força èxit, i si encara ara són en actiu és pel talent de Clarke a l'hora de signar melodies simples, senzilles, directes i ballables. Senzills com *Sometimes*, *Love to hate you*, *Oh, l'amour* o *Always*, ja als 90, en són notables exemples.

No tenen la popularitat d'anys enrere, és cert, però Clarke i Bell han anat publicant àlbums que en ocasions són més que interessants (fa poc, posem per cas, van publicar *The neon*). Editat el 2005, *Nightbird* va obrir una nova etapa creativa a la trajectòria de la formació. Més serena, més pausada, potser sí, però igualment rellevant.

És un disc deliciós de principi a final, on la maduresa artística del Bell lletrista reflecteix amb encert el pas del temps, l'aprenentatge vital que suposa tota relació (també les que s'acaben malament) i on el talent compositiu de Clarke resta intacte. La seva sonoritat convida igualment a celebrar, a deixar-se anar, a posar-lo de fons qualsevol nit d'estiu i a gaudir del *dolce far niente*. Que en gaudiu.

Marià Arbonès us proposa d'escoltar la música de Federico Albanese

Fa una setmana us parlava del músic portuguès Rodrigo Leão i avui ho faig d'un bon amic seu: el pianista i compositor italià Federico Albanese (Milà, 1982). Leão i Albanese han treballat junts i tenen moltes semblances a l'hora de compondre música. És un artista que combina melodies de piano minimalistes i arranjaments de corda i electrònica per explorar estils com el pop d'avantguarda. Igual que Leão, les composicions del milanès també tenen components cinematogràfics.

Federico Albanese fa anys que viu a Berlín, on diu que ha pogut desenvolupar millor la seva música que a la capital llombarda. De formació clàssica des dels sis anys, en la infància va

aprendre a tocar el piano i el clarinet, i d'adolescent va fer incursions en el punk, el rock i el jazz amb altres instruments, com la guitarra i el baix. No obstant això, Albanese, ja en aquella època, era un gran fanàtic de la música ambiental, amb el mestre Brian Eno com a principal referent.

El 2007 va formar el duet La Blanche Alchimie amb la seva companya, Jessica Einaudi, filla del pianista Ludovico Einaudi. Quan la parella es va mudar a Berlín a la recerca d'una nova escena musical, Albanese va començar a compondre de nou amb el piano i va publicar el seu àlbum de debut, *The Houseboat and the Moon*, el 2014.

Posteriorment, ha publicat uns quants àlbums més: *The Blue Hour* (2016), *Berlin Classics Neue Meister/Edel* (2018) i *Before and Now Seems Infinite* (2022). Però avui trio el seu EP *The Moments We Keep* (2021), en el qual rep la col·laboració de la cantautora irlandesa Tara Nome Doyle, també resident a Berlín, i en què manifesta la seva aposta pel pop.

Les quatre cançons del disc estan inspirades en una estada de Federico Albanese i la seva família a la Landhaus Fredenwalde, una casa de Berlín que va impressionar l'autor pel seu magnetisme; un lloc que, segons Albanese, "tot sembla que hagi alterat les lleis del temps". Pel que fa al títol del disc i la cançó que us adjunto, és una referència al concepte de temps de l'escriptora Virginia Woolf i el seu interès pels moments fugaçs i la percepció de la relativitat.

Us deixo amb la cançó homònima del disc: *The Moments We Keep*. Espero que us agradi. Bon cap de setmana!

Estel Romeu recomana "Nevenka" (2021)

¿En el dia d'avui presento la meua dimissió com a regidora d'aquest ajuntament que tant estimo?. Amb aquestes paraules, Nevenka Fernández va presentar en roda de premsa la seva dimissió com a regidora d'Hisenda al consistori de Ponferrada. I amb aquestes mateixes paraules comença el tràiler de la minisèrie documental *Nevenka*, estrenada a Netflix el 2021.

Tres capítols composts per imatges d'arxiu i testimonis del cas expliquen una de les primeres històries que avui en dia formaria part del moviment *MeToo*. Sent un cas d'assetjament sexual en un entorn laboral, Nevenka Fernández va ser una de les primeres dones en denunciar-ho i fer-ho públic, patint les conseqüències que això suposava a l'any 2000 (i que, segons com, també suposa en l'actualitat).

La sèrie es publica vint anys després i suposa el trencament del silenci de la Nevenka, que va patir assetjament sexual per part de l'alcalde de Ponferrada i company de partit, Ismael Álvarez. Un cop denunciat el delicte, el poble es va bolcar amb l'assetjador i unes cinc mil persones van manifestar-se contra la Nevenka, convertint-se en un cas molt mediàtic i situant-la a ella al punt de mira.

Amb distància i perspectiva de gènere, *Nevenka* qüestiona la forma de tractar els casos de violència masclista des dels mitjans de comunicació, la societat i els jutjats. Un documental que, vint anys després i protagonitzat per la pròpia víctima, intenta fer justícia al que va ocórrer a Ponferrada l'any 2000.